

Allpool leiad katkendid mõlemast raamatust.

THE CHILD

61 TUNDI

JACK REACHERI PÕNEVIK

Inglise keelest tõlkinud Tõnis Värnik

NELIKÜMMEND KOLM

Boeing oli edasi sõitnud ja pöörde teinud ning seisis nüüd esimesele barakireale nii lähedal kui võimalik. Lähedalt vaadates tundus see hiigelsuur. Võimas, kõrge, lai ja pikk lennumasin puhkas keset täielikku tühjust, kõrgudes samas olevate hoonete kohal, tuues oma vilina ja mürinaga läbikülmunud elutusse maastikku mõnevõrra aktiivset elu. Mootorid töötasid veel häälekalt ja lennuki kõhu all olev punane vilkur oli veel sisse lülitatud, esimene uks oli aga pärani lahti. Lennuki sisemus oli valgustatud. Kabiinist ulatus alla lennurajale alumiiniumist maalriredel. Hiiglasliku lennuki kõrval tundus see habras, armetu ja peaaegu mittemateriaalne.

Maas seisid seitse meest. Või pigem kuus meest ja poisike. Platot mitte ära tunda oli võimatu. Neli jalga ja üksteist tolli pikk, aga objektiivsed mõõdud ei pruugi peegeldada kogu tegelikkust. Tal oli täiskasvanud mehe kogu ja muskulatuur, samuti täiskasvanu kindel hoiak, rüht ja liigutused, aga lapse kasv. Ta ei mõjunud käabusena. Ega mingi värdjana. Tema käed-jalad, keha ning kael ja pea olid üsna heas proportsioonis. Mees nägi välja nagu veerandi võrra vähendatud Ameerika jalgpalli liinikaitsja. Ja kõik. Väike turske mees. Nagu mänguasi.

Mees näis olevat nelikümmend kuni viiskümmend aastat vana. Tal oli seljas must jope, peas must villane kootud müts ja käes mustad kindad. Tal tundus olevat väga külm. Temaga kaasas olevad kuus meest olid nooremad. Vahest kolmekümnendates aastates. Riided olid neil samasugused. Mustad joped, mustad mütsid, mustad kindad. Nad olid normaalset kasvu latiinod, mitte indiaanlased, ei lühikesed ega pikad, ja neilgi näis olevat väga külm.

Tankimisauto tegi kaare ja peatus Boeingi tiiva lähedal, jäätõrjeauto sõitis selle kõrvale. Mõlemad autojuhid tulid välja. Nemad ei teinud lõikavast külmast väljagi. Tegu oli ju Rapic City meestega. Nemad teadsid, mis on külm. Neilgi olid seljas soojad joped. Mõlemad olid valgenahalised, keskmist kasu ja sihvakad. Raskustega kokku puutunud maamehed, kes olid näinud uut ja vana. Käed,

jalad, pea, keha. Umbes kolmekümneaastased, aga tundusid neljakümnesed. Võib-olla küll juba paar põlvkonda tagasi maalt linna kolinud.

Reacher jäi veel hetkeks oma kohale sooja kätte ja jälgis, mis toimub.

Plato liikus kuue mehe hulgas ringi. Selleks küll põhjust polnud. Võib-olla oli see harjumus, võib-olla oma tähtsuse rõhutamiseks. Plato ise ja mehed olid relvastatud. Kõigil rippus kaelas nailonrihma otsas püstolkuulipilduja Heckler & Koch MP5K. Mustad, lühikesed tüüakad ja ohtlikud relvad. Magasini kolmkümmend padrunit. Relvad rippusid rahulikult ja enesekindlalt puhevil jopede peal. Pära paremal, toru vasakul pool. Kõik seitse olid paremakäelised. Kõigil seitsmel oli ka seljakott. Mustast nailonist. Seljakotid tundusid olevat peaaegu tühjad, kui mitte arvestada midagi väikest ja rasket päris põhjas. Arvatavasti taskulambid, mõtles Reacher. Töökas maa all. Ja nähtavasti ka varumagasinid. Relvade jaoks. Varud on alati kasuks. Täielikult automaatrežiimil teeb MP5 kolmkümmend lasku kahe lühikese sekundi jooksul.

Püstolkuulipildujad. Laskemoonatootjate parimad sõbrad.

Reacher ronis tankimisauto kabiinist välja. Külma ja tuule kätte. Rapid City meestel polnud ikka veel midagi häda, aga kõik seitse mehhiklast lausa lõdisesid. Nende näoilme väljendas täielikku hämmingut. Nad olid ära lennanud soojast õhtust teades, et lähevad kuhugi külma kätte, aga mõista seda tähistavat sõna ja tunda seda oli kaks täiesti eri asja. Plato relv hüples kergelt rinnal, sest mees värises üle kogu keha. Ta käis kogu aeg väikesi ringe mööda ja trampis jalgu. Mingit osa võis siin kuidugi mängida ka pahameel. Mees oli ilmselgelt närvis. Tema pruun nägu oli morn ja suu kõverdunud grimassiks.

Rapid City mehed ei tõlgendanud seda õigesti.

Tankimisautot juhtinud mees astus Platole lähemale, ajas käed laiali, naeratas oma arust vist kavat naeratust ja ütles: „Siin me olemegi.”

Iseenesestmõistetav tõdemus. Plato vaatas talle tuimalt otsa ja sõnas: „Ja siis?”

„Me tahame rohkem raha.” Ilmselt ette kavatsetud samm, mis oli kambamehega varem kokku lepitud. Baarileiti taga. Pärast kolmandat – või neljandat – õlut tundus see kindlasti väga hea mõte. Ütled mehele hinna, siis aga võtad sõnad tagasi ja küsid rohkem.

Lollikindel värk.

Plato küsis: „Kui palju rohkem?”

Hea inglise keel, kerge aktsendiga, veidi aeglane ja natuke ebaselge, sest nägu oli külmast kange ja lähedal mürisid vilinal reaktiivmootorid.

Tankimisauto juht oli harjunud reaktiivmootorist üle rääkima. Ta töötas ju lennujaamas.

Nii ta teatas: „Sama palju veel.”

„Topelt?”

„Täpselt nii.”

Plato pilk libises üle kolme oma mehe ja peatus neljandal. Ja küsis siis hispaania keeles, rääkides külma tõttu küllalt aeglaselt, nii et Reacher sai temast aru: „Kas sa tead, kuidas see masinavärk töötab?”

Neljas mees vastas: „Usun küll.”

„Usud või tead?”

„Olen niisugusega töötanud. See tähendab, kütusega. Korduvalt. Jäätörjet pole eriti teinud. Pole vajadust olnud. Aga mis seal keerulist saab olla? Seda tuleb ju lihtsalt tiibadele pritsida.”

„Ütle kas jaa või ei.”

„Jaa.”

Plato pöördus tagasi Rapid City meeste poole. Haaras kindlasti kätega relva, kergitas seda ja tulistas mõlemale valangu rinda. Lihtsalt. Automaatrežiimil. Algul tappis ühe, siis teise. Kaks lühikest valangut, peaaegu ilma vaheta. Üheksa või kümme lasku kummaski. Uskumatult kiiresti. Jahmatav laskude tärin. Toru otsast lendas välja ere, kuni ühe jala pikkune sähvatus. Tühjad padrunkestad lendasid ülepeakaela keereldes ühtlase messingijoana kõrvale. Mõlemad mehed varisesid kokku, ümbritsetuna purustatud kehast tõusnud verepritsmetest ning jopedest valla pääsenud udusulgede pilvest, esmalt esimene, kohe ka teine; mõlema rinnas

haigutasid verised augud, mis olid küllalt suured, et torgata sinna rusikas. Nad kukkusid teineteise kõrvale, surnud juba enne, kui jõudsid maapinnale, süda tükkideks rebitud. Maha langenud, jäid nad kohe liikumatult lamama, riideräbalad ja inimliha segamini, kaks väikest hunnikut.

Tuul viis püssirohusuitsu minema, laskude äkiline tärin lõppes ja jälle võttis võimust reaktiivmootorite vali ja ühtlane ulgumine.

Kakskümmend jalga neist kõrgemal seisis Boeingi uksel lendur.

Juhtunu jättis Reacherile vägeva mulje. Lühikesed valangud, lasud tihedalt koos. Täpselt kontrollitud vajutus päästikule, täpselt sihitud, ja relva toru ei tõusnud sugugi. Ja seda kinnastega. Plato oli seda ennegi teinud. Selles polnud kahtlustki.

Keegi ei öelnud midagi.

Plato vabastas osaliselt tühjaks saanud magasinini ühe pöidla-liigutusega ja see kukkus heleda kõlksatusega betoonile. Sirutas siis käe ülespoole pööratud peopesaga välja ja jäi ootama. Talle kõige lähemal seisnud mees sibas lähemale, avas Plato seljakoti, tõmbas sealte uue magasinini ning pistis Plato ootavasse pihku. Plato torkas selle klõpsatusega oma kohale, tonksas veel kord kontrollimaks, kas see on ikka paigas, ja pöördus siis Reacheri poole.

„Sina oled vist politseiülem Holland?”

Reacher vastas: „Jah.”

„Lõpuks siis kohtume.”

„Jah.”

„Miks pole uks avatud ja varustus valmis?”

Reacher ei vastanud. Mõtles: mis varustus?

Plato jätkas: „Tead ju küll, sinu tütar on ikka veel minu käes.”

Reacher küsis: „Kus ta on?”

„Ta on koos teistega. Elab unistuste elu.”

„Kas temaga on kõik korras?”

„Seni küll. Aga minu jutt kehtib endiselt.”

Reacher ütles nüüd: „Minu auto läks katki. Kõik vajalik on pakiruumis.”

„Kus see auto on?”

„Lennuraja teises otsas.”

Plato ei vastanud kohe. See oli hea juhi tundemärk. Pole mõtet ärritada millegi pärast, mida pole võimalik muuta. Ta pöördus ühe poole oma meestest ja ütles hispaania keeles: „Võta jäätõrjemasin ja too vajalikud asjad politseiülem Hollandi auto pakiruumist ära.”

Mees hakkas minema, Plato aga pöördus Reacheri poole ja küsis: „Kus on võti?”

Reacher võttis taskust võtme ja hoidis seda kõrgemal. Plato tuli oma meeste vahelt välja. Reacher kaalus kaht võimalust. Kas torgata võti Platole silma või pillata see maha ja virutada Platole tugev lõuahaak ja murda nii tema kael.

Reacher ei teinud kumbagi. Otse Plato selja taga oli viis laskevalmis automaati MP5K. Sekundi murdosa jooksul lendaks läbi õhu seitsekümmend viis üheksamillimeetrist kuuli. Enamik neist läheks mööda. Aga mitte kõik.

Jäätõrjeautol lükati käik sisse ja see sõitis minema.

Plato astus Reacherile lähemale. Tema pealagi ulatus Reacheri rinna kõrgusele. Lõug oli täpselt Reacheri vöö kõrgusel. Tõesti väike mees. Miniatuurne kõva mees. Nagu mänguasi. Reacher kaalus veel kord lõuahaaki. Halb mõte. Nii madalalt lüüa on peaaegu võimatu. Pigem lüüa küünarnukiga tema pealagi sisse.

Või lasta ta maha.

Plato võttis võtme.

Käsutas: „Nüüd võta oma jope seljast.”

Reacher küsis: „Misasja?”

„Võta oma jope seljast.”

„Miks?”

„Kas sa vaidled mulle vastu?”

Kuus kätt hoiavad kuut automaatpüstolit.

Reacher seletas: „Ma esitasin teile küsimuse.”

Plato vastas: „Läheme koos alla.”

„Miks mina?”

„Sest sa oled seal varemgi käinud. Keegi meist ei ole. Sa oled meie kohalik teejuht.”

„Võin ju minna alla ka jopega.”

„Tõsi. Aga sul on seljas erariided. Järelikult pole ka relvavööd. Ilm on külm ja jope hõlmad on kinni. Seetõttu on sul relvad välimistes taskutes. Ma olen üsna nutikas mees. Ja ma ei taha minna mulle tundmastusse kohta koos relvastatud vastasega.”

„Kas ma olen vastane?”

„Ma olen nutikas mees,” kordas Plato. „Kõige kindlam on mõelda, et igaüks on minu vastane.”

Reacher lausus: „Siin on külm.”

Plato nähvas: „Sinu tütre hauas on veelgi külmem.”

Kuus kätt hoiavad kuut automaatpüstolit.

Reacher tegi parka tõmbelukku lahti. Raputas jope seljast ja lasi maha kukkuda. See vajus summutatud kopsatusega maapinnale. Glockid, Smithid, padrunikarp, mobiiltelefon. Plastmass, metall ja kartongkarp. Kolmkümmend kraadi alla nulli.* Tuul. Puuvillane sviiter. Mõne sekundi pärast lõdises Reacher hullemini kui ükski teine.

Plato ei liikunud paigast. Reacher mõtles: varsti jõuab jäätõrje-auto tagasi ja juht räägib lõmmi sõidetud Fordist. Ei lähe kuigi palju aega, kui keegi vaatab teisele poole ja märkab purustatud seinaga barakki. Ei lähe kuigi palju aega, kui keegi otsib läbi teised barakid. Ei lähe kuigi palju aega, kui keegi hakkab esitama ebameeldivaid küsimusi.

On aeg tegutseda.

„Käime seal siis ära,” lausus Reacher.

Kell oli kahekümne seitsme minuti pärast neli.

Veel kakskümmend kaks minutit.

* $-30\text{ }^{\circ}\text{F} = -35\text{ }^{\circ}\text{C}$.

LUCINDA RILEY

ARMASTUSKIRI

INGLISE KEELEST TÕLKINUD FAINA LAKSBERG

 VARRAK

„Aga pärast seda? On veel üks tähtis asi, millest ma pean sinuga rääkima, aga mitte läbi telefoni.”

„Olgu, ehkki mul võib olla raske rääkida. Tule minu poole.”

„Suurepäranel! Kas sa tunned minust puudust? Õige veidi?”

„Jah. Tunnen küll.” Joanna naeratas. „Hiljem näeme.”

Faksi teksataskusse toppinud, lülitas ta arvuti välja, haaras mantli ja suundus ukse poole. Alec kõssitas oma laua taga ja proovis, nagu ikka, end tema eest peita. Joanna tegi järsu tagasipöörde, läks mehe juurde ja jäi ta selja taha seisma.

„Millal minu lugu Marcus Harrisonist ja tema mälestusfondist lehte läheb? Ta muudkui küsib selle kohta ja mul on juba päris piinlik.”

„Küsi temaatiliste artiklite osakonnast. See on nende rida,” pomises Alec.

„Olgu, ma siis ...” Joanna heitis pilgu Aleci ekraanile ja tundis ära nime selle ülaosas. „William Fielding. Miks sa temast kirjutad?”

„Sest ta on surnud. On veel küsimusi?”

Joanna neelatas. Võib-olla just sellest tahtiski Marcus rääkida. „Kus? Millal? Kuidas?”

„Ta pekti paar päeva tagasi läbi ja suri täna pealelõunal haiglas. Peatoimetaja algatab sellega seoses uue kampaania, püüdes survestada valitsust, et see pakuks vanadele ja pöduratele inimestele tasuta turvaseadmeid ning määraks karmimad karistused jõhkarditele, kes selliseid kuritegusid toime panevad.”

Joanna vajus järsult Aleci kõrvale istuma.

„Mis lahti? Kas kõik on korras?”

„Oh Jumal küll, Alec! Armas Jumal!”

Alec vaatas närviliselt peatoimetaja kabineti poole. „Mis on, Jo?”

Joanna püüdis oma mõtetes selgust saada. „Ta ... William teadis üht-teist Sir James Harrisoni kohta. See polnud juhus! See oli ette kavatsetud, pidi olema, samamoodi nagu Rose'i surm.”

„Jo, sa ajad jama,” urises Alec. „Üks mees on selle eest juba arreteeritud.”

„Olgu, aga usu mind, et tema ei teinud seda.”

„Sa ei saa seda teada, Jo.”

„Saan, Alec. Kas sa tahad kuulda või mitte?”

Mees kõhkles. „Hästi. Aga tee kähku.”

Kui Jo oli oma teooria ära seletanud, ristas Alec rinnal käed ja jäi mõt-tesse. „Olgu, oletame, et sul on õigus ja Williami surm oli korraldatud. Aga kuidas nad nii ruttu teada said?”

„Ma ei tea. Kui just ... kui just Marcuse korterit pealt ei kuulata. Ta faksis mulle paar minutit tagasi ühe paberi ja vihjas siis, et meil pole telefoni teel turvaline vestelda.” Joanna tõmbas faksi taskust välja ja asetaski lauale. „Ta ütles, et William oli Zoele öelnud just niisugused sõnad. Võib-olla käis Zoe teda enne surma haiglas vaatamas.”

Alec luges faksi läbi ja vaatas siis Joannale otsa. „Ma oletan, et sa oled selle juba ära lahendanud?”

„Jah. William püüdis öelda, et Rose oli õukonnadaam. Alec,” – Joanna väänas käsi – „see lugu muutub liiga intensiivseks. Mul on hirm, tõsine hirm.”

„Kuni me saame teada, mille otsa sa oled komistanud, on esimene reegel: vaata ette, mida sa kodus räägid. Ma olen niisuguseid olukordi ka varem näinud, kunagi ammu, kui ma tegin IRA* kohta reportaaže – lutikaid on neetult raske avastada, aga mina sinu asemel otsiksin oma korteri korralikult läbi. Kõige hullem stsenaarium oleks selline, et need paigaldati siis, kui su korter segi pöörati. Ehk pandi neid isegi seinte sisse.”

„Ja tõenäoliselt ka Marcuse koju,” ohkas Joanna.

„Taevas halasta, Jo, ma arvan, et sa peaksid kogu loo sinnapaika jätma.”

„Ma proovisin seda teha, aga mul on tunne, et see on hakanud mind kõikjal jälitama.” Ta libistas õnnetult käe läbi juuste. „Ma ei tea, mida teha, ausalt. Anna andeks, Alec. Ma tean, et sa ei taha sellest midagi kuulda.” Ta tõusis ja läks ukse poole. „Ah jaa, sul oli muide õigus. Seda kirja ei saanud ma tõesti tagasi. Head õhtut!”

Alec süütas järjekordse Rothman'si sigareti ja põrnitses ekraani. Tal oli pensionile mineku ja eduka karjääri lõpuni jäänud kaks aastat. Ta poleks tohtinud teha midagi, mis võis talle pahandusi kaela tuua. Aga samas ta teadis, et kahetseb iga viimane kui päev kogu ülejäänud elu, kui ta selle loo käest laseb.

Viimaks ta tõusis ja sõitis liftiga alla arhiivi, et Sir James Harrisoni kohta

* Iiri Vabariiklik Armee.

võimalikult palju ajaleheväljalõikeid koguda ja järele uurida, kas tal õnnestub leida materjali ka Rose'i-nimelise õuedaami kohta.

Joanna väljus Harley Streetil hambaarsti uksest kaks tundi hiljem, pea puurimisest tuikamas ja suu novokaiinist tuim. Ta kõndis aeglaselt trepist alla ja sammus mööda tänavat edasi, pea uimane. Üks naine tormas teda riivates mööda ja Joanna tundis võpatades, et süda peksab tugevalt vastu rinnakorvi.

Kas nad olid *tõepoolest* tollel õhtul Marcuse korterit pealt kuulanud? Kas nad jälgisid teda ka praegu? Joannat kattis hirmuhigi ja ta silme ette ilmusid tumepunased laigud. Ta vajus naabermaja ees kükakile, surus pea põlvede vahele ning püüdis pikalt ja sügavalt sisse hingata, et hingetõmbed aeglustuksid. Seejärel nõjatus ta hoonet ümbritseva piirdeaia vastu ja pööras pilgu selgesse õhtuavasse.

„Pagan võtaks!” oigas ta vaikselt ning oleks soovinud näha paarikümne sentimeetri kaugusel taksot, mis ta koju viiks. End vaevaliselt püsti ajanud, otsustas Joanna, et bussid ja metroo jäävad täna õhtul valikust välja. Ta hakkas veel kord mööda tänavat edasi minema, lootes Oxford Streeti taguses teederägastikus takso leida. Harley Streetil sammudes tõstis ta korduvalt käe, aga et kõik taksod olid hõivatud, keeras ümber nurga ja leidis end Welbeck Streetilt. Talle meenus, et sellel tänaval elab Zoe – majas number kümme. Zoe oli pärast nende ühist õhtusööki talle oma aadressi andnud.

Joanna jäi keset tänavat seisma, sest märkas, et seisab peaaegu maja number kümme vastas. Teda tabas järjekordne nõrkushoog ja ta küsis endalt, kas ta käituks väga pealetükkivalt, kui ta Zoe uksele koputaks ja temalt turgutuseks tassikese kuuma magusat teed paluks. Ta nägi, et sees põlevad tuled, ning otsustas välisuksele koputada.

Just siis, kui ta proovis end püsti ajada, nägi ta, et Zoe eesuks avaneb. Joanna ideaalsest asukohast oli näha, et Zoe piilus ukse tagant välja, misjärel maja ees seisvast autost keegi välja lipsas ja mööda lühikest jalgteed tema poole jooksis. Mõlemad kadusid majja ja uks nende selja taga sulgus.

Joanna teadis, et jõllitab nagu idiotit. Aga ta oli täiesti kindel, et oli hetk tagasi näinud, kuidas Arthur James Henry, Yorki hertsog – pereliikmete ja

meediale lihtsalt Art –, kuninglik prints ja troonipärimisjärjekorras kolmas, Zoe Harrisoni majja sisenes.

Nelikümmend viis minutit hiljem, pärast seda, kui Joannal oli lõpuks õnnestunud vaba takso leida, pikutas ta oma uuel ja ülimumagaval beežil diivanil ning võttis lonksu brändit, mille ta hambavalu ravimiseks oli klaasi kallanud. Ta silmitses ainiti magnooliavärvi pragunenud lage, et inspiratsiooni saada. Et unustada veidrate väikeste vanadaamide kirjad, eakate näitlejate surmad, mõrvaplaanid ja salasepitsused ... Kui ta just asju ette ei kujutanud, oli ta hiljuti olnud tunnistajaks salakohtumisele, mille osalisteks olid maailma üks kõige hinnatum – ja alati uudisekännist ületav – poissmees ning noor imeilus näitlejanna.

Kellel on laps.

Joanna selgroogu mööda jooksis üles erutusvärin. Kui ta oleks tolle hetke kaamerasse püüdnud, oleks tal praegu taskus umbes sada tuhat naela mistahes Briti ajalehelt, mille ta oleks suvatsenud välja valida.

„Zoe Harrison ja Yorki hertsog prints Arthur. Milline lugu!” sosistas ta.

Homme tuleb teha uurimistööd, et välja selgitada, kas neil kahel on ühine minevik või peab nähtu kui kahe „vana sõbra” kohtumise maha kandma. Laupäeval saab ta Zoega kokku. Ehk on siis võimalik ettevaatlikult veidi infot õngitseda. Pole kahtlust, et selline kõmu-uudis viib ta lemmikloomade ja aianduse toimetusest minema kiiremini, kui ta jõuab „sõnnik” öelda.

Seejärel Joanna oigas, sest reetlikud mõtted tekitasid temas õudust. Kuidas talle üldse tuli *mõte* see skandaalne lugu avalikuks teha? Ta käib ju Zoe vennaga – kellesse ta on ehk isegi armunud – ning tema ja Zoe saavad päris hästi läbi, mis võib olla lähtepunktiks tugevale sõprusele tulevikus. Peale selle tuletas ta endale süngelt meelde, mida ta Marcusele nende esimesel kohtumisel privaatsusreeglite austamise kohta oli öelnud.

Kahjuks oli aga kurb tõsiasi, et kui printsil ja Zoel *ongi* suhe, siis vahet pole, kas ta paljastab nende saladuse või mitte, lähitulevikus saab see niikuinii kõigile teatavaks. Uudistekütid nuhivad skandaali välja enne, kui selle kaks osalist on esimest korda suudelnud.

Välisuksele koputati ja Joanna ajas end vastumeelselt diivanilt püsti, et see lahti teha. Marcus pakkus talle laia naerutusega poolikut brändipudelit.

„Tšau, kullake, kas su hammas valutab ikka veel?” pomises mees sisse astudes, et saaks teda suudelda.

„Tänan küsimast, pärast brändit veidi vähem. Mul saigi brändi just otsa, nii et see kulub igati ära. Sa mainisid telefonis, et me peame rääkima ...” Ta hää l katkes, sest Marcus surus sõrme huultele. Mees võttis välja märkmepaberi ja andis talle.

William Fieldingut rünnati. Arvan, et meie kortereid kuulatakse pealt, seis kirja- keses. Mul käis veider chitaja hallituslaiku remontimas. Peame enne rääkimist kõik üle vaatama. Pane vali muusika mängima.

Joanna noogutas, sest ta kahtlused said kinnitust. Ta keeras CD-mängija häälenupu põhja ja seejärel tuulasid nad kogu korteri korralikult läbi, kompasid uusi konarusi otsides seinu ja põrandalaudu, vaatasid lambi- varjude alla ja kappide taha.

„Naeruväärne!” ohkas Joanna, kui tulemusteta otsing oli kestnud neli- kümme minutit. Ta prantsatas uuele diivanile ja Marcus istus tema kõr- vale. „Me oleme kõik põhjalikult läbi kamminud ja jääb vaid võimalus, et midagi on peidetud seinte sisse,” sosistas ta mehele kõrva, püüdes oma hääle stereokõlaritest kostva muusikatümpsu taustal kuuldavaks teha.

„Mõtles veidi – kes on sinu majas käinud pärast seda, kui kogu see asi algas?” sosistas mees vastu.

„Mina, Simon, sina, vähemalt neli politseinikku, kolm meest, kes kaupa tõid ...” sosistas ta neid sõrmedel loetledes ning jäi siis vait.

Ta hüppas sõnagi lausumata diivanilt üles ja läks toanurgas lauakesel seisva kodutelefoni juurde. Ta uuris tähelepanelikult juheta ja libistas sõrme- dega kohani, kus see seina sisse kadus. Juhtmele osutades jäi ta Marcusele suurisilmi otsa vaatama. Ettevaatusele manitseva sõrme suule surunud, sikutas ta mehe esikusse, haaras nende mantlid ja lükkas ta korterist välja.

Nad kõndisid mööda vaikset tänavat laternate valgel edasi ja Joanna tundis, et väriseb. Marcus põimis käsivarre tugevalt tema ümber.

„Oh Jumal küll, Marcus ... minu telefon ... Ma olin üllatunud, kui pärast sissemurdmist ilmus välja telefonimontöör, keda ma polnud kutsunud!”

„Kõik on korras, kullake, kõik saab korda.”

„Pealtkuulamisseedeldis on olnud seal jaanuarist alates! Mida kõike nad selle aja jooksul kuulda võisid! Alec hoiatas mind. Mida me teeme? Tõmbame juhtme seinast välja? Kuidas me sellest lahti saame?”

Marcus vaikis viivu ja raputas siis pead. „Ei, sellisel juhul saavad nad teada, et me oleme nad avastanud. Ning võivad tulla tagasi ja panna uue seadme.”

„Ma ei talu mõtet, et nad veel kord minu korterisse tungivad! Jessas!”

„Kuula, Jo, me oleme praegu heas seisus. Me oleme neist ühe sammu võrra ees, lõpuks ometi ...”

„Kuidas sa saad seda väita? Me ei tea, kus lutikad asuvad ja kui palju neid on.”

„Me peame lihtsalt järele mõtlema, mida me ütleme,” lausus mees aeglaselt. „Ja kus me midagi ütleme. Me ei tea, kas nad saavad üle kanda ainult sinu telefonivestlused või kõik sinu korteris kõlavad helid. Aga me ei tohi anda neile märku, et me teame. Me peame väga ettevaatlikult kasutama ka mobiile – ka neid võidakse pealt kuulata.”

Joanna noogutas ja hammustas siis huulde. „William Fieldingu mõrv polnud juhus,” sõnas ta viimaks. „Ma arvan, et see on nüüd täiesti kindel.”

„Oota, Fielding on surnud? Ja mina arvasin, et ...”

Joanna noogutas rusutult. „Kui ma kontorist lahkusin, kirjutas meie toimetaja tema kohta artiklit. Tõenäoliselt suri ta täna pärastlõunal haiglas. Olukord muutub ohtlikuks ... Ehk peaksime uurimise lõpetama? Kogu loo sinnapaika jätma?”

Marcus jäi seisma ja tõmbas ta ägeda liigutusega oma embusse. „Ei. Me lahendame selle koos ära. Aga nüüd taas lutikajahile!” Ta suudles Joannat ja nad pöördusid korterisse tagasi.

Joanna püüdis veelgi suurema kindlameelsusega mõelda just neile korteri osadele, mis sissemurdmisega kaasnenud kaoses olid puutumata jäänud. Tema ja Marcus katsusid läbi kõik põrandaliistud ja uksepiidad, kuni ta sõrmed lõpuks leidsid väikese kummist nupu, mis pesitses elutoa ukse kohal. Ta tõmbas selle tasakesi lahti ja tõstis lambi kõrvale, kuni Marcus tema juurde tuli ja nad koos seda lähemalt uurisid.

Marcus koputas ninale ja pani siis nupu tagasi sinna, kust Joanna selle leidis. Seejärel läks ta välja, helistas uksekella ning järgmise kolmekümne

minuti jooksul käis ta sisse-välja, mängides mitmesuguseid pööraseid karaktereid, kes rääkisid kõikvõimalike aktsentidega. Joannal tuli pidada kujuteldavaid vestlusi Jamaica rummi importija, Vene tsaari järeltulija ja Lõuna-Aafrika ulukikütiga. Viimaks oli Joanna see, kes pidi õue minema, et – selleks ajaks – hüsteeriliseks muutunud naer kontrolli alla saada. Ta oli kindel, et Marcus on vale elukutse valinud – ta oli vaimustav näitleja ja miim. Kui mäng lõpuks läbi sai, võttis Joanna lutika ära, mässis vati sisse ja pistis pikalt mõtlemata Tampaxi karpi.

Ta ei mäletanudki enam, millal ta oli viimati nii palju naernud – ja kui nad viimaks voodisse läksid, armatses Marcus temaga nii hellalt, et ta silmisse tungisid teist korda selle õhtu jooksul pisarad.

Ma olen ... õnnelik, mõtles ta.

„Ma armastan sind,“ sosistas mees, enne kui silmad sulges.

Sügavas unes Marcuse kõrval lebades tundis Joanna end paratamatult rahuloleva ja kaitstuna ning seda isegi hoolimata pingest, mis kaasnes väikese-vanadaami-skandaali ja nende õhtuse avastusega. Surunud end tugevalt vastu mehe sooja keha, uinus ta, püüdes tõrjuda õudusunenäoga sarnanevat mõtet kõrvadest seintes mõttega sellest, et ka tema on vist Marcust armastama hakanud.

Simon koputas Welbeck Streeti maja number kümme välisuksele järgmisel hommikul kell kümme.

Zoe avas ukse. „Tere!”

„Tervist, preili Harrison!”

„Teil oleks vist parem sisse tulla.” Zoe astus vastumeelselt kõrvale, et mees mööda mahuks.

„Täna.”

Ta sulges Simoni selja taga ukse ja nad jäid eesruumi seisma.

„Ma seadsin teile valmis toa kõige ülemisel korrusel. See pole küll eriti suur, aga oma duširuumi ja tualetiga,“ lausus ta.

„Suur tänu. Ma teen kõik, et teid mitte häirida. Vabandage, et asjalood on, nagu on.”

Zoe nägi, et Simon tunneb end uues olukorras sama ebamugavalt kui tema ja ta antipaatiat vähenes veidi. Tegelikult polnud ju kummalgi praegusel

juhul valikut. „Teate, kas te ei tahaks viia oma asjad ülakorrusele ja tulla seejärel alla kohvi jooma? Teie toa uks on kohe trepi lõpus vasemal.”

„Olgu, aitäh!” Mees naeratas tänulikult. Zoe saatis teda pilguga, kuni ta oli, reisikott käes, trepist üles läinud, ja suundus siis kööki vett keetma.

„Must või piimaga? Suhkrut?” küsis ta, kui mees kümme minutit hiljem kööki astus.

„Must, ühe suhkruga, palun!”

Zoe pani kruusi tema ette.

„Teil on armas vana maja, preili Harrison.”

„Täna. Ja kui me juba elame koos – ma mõtlen, ühe katuse all,” lisas ta kähku, „siis võite mind kutsuda Zoeks.”

„Nõus. Ja mina olen Simon. Ma saan aru, et minu siinviibimine ei meeldi teile mitte üks raas. Ma luban, et segan teid nii vähe kui võimalik. Kindlasti teid juba hoiatati, et ma pean saatma teid kõikjal, kuhu te lähete, kas siis istudes teie taga, kui te juhite oma autot ise, või kui soovite, teie autojuhina.”

„Ei, mind pole hoiatatud.” Zoe ohkas. „Ma pean täna pärastlõunal oma poja Jamie koolist ära tooma. Ega te ometi sinna ei pea kaasa tulema?”

„Kahjuks pean, preili Ha ... Zoe.”

„Püha Jumal!” Zoe raske pingutuse tulemusena saavutatud meelerahu ähvardas haihtuda ja tõeliseks paanikahooks kasvada. „Ma pole jõudnud veel kõike korralikult läbi mõelda. Mida ma peaksin teie kohta ütleva?”

„Ehk oleks kõige targem öelda, et ma olen teie pikaajaline perekonnasõber, kauge sugulane, kes tuli välismaalt mõneks ajaks Londonisse, ja et ma peatun teie juures senikaua, kuni leian omaette elamise.”

„Te peate arvestama sellega, et Jamie on väga nutikas. Ta hakkab teid küsitlema, kumba suguvõssa te kuulute, ja tahab teada üksikasju.” Zoe jäi mõttesse. „Te võiksite parem öelda, et olete Grace'i – minu vanaisa surnud abikaasa – õepojapoeg.”

„Selge. Sellisel juhul oleks teil ehk lihtsam, kui ma teid täna pealelõunal ise kooli juurde sõidutan. Ma arvan, et teie poeg võib pidada seda veidraks, kui ta märkab, et ma teil sabas käin.”

„Olgu.” Zoe hammustas huulde. „Üks asi veel: ma ei taha, et minu pere liikmed sellest teada saaksid. Mitte et ma neid ei usalda, aga ...”

„Te ei usalda neid,” lõpetas mees tema eest lause, mispeale mõlemad naeratasid.

„Täpselt nii. Taevas hoidku, kui raskeks mu elu muutub. Selles mõttes, et ma lubasin koos sõbraga homme poode kammima minna. Kas ka teie peate meiega kaasa tulema?”

„Ma kardan küll, aga ma luban, et hoian end delikaatselt kaugemale.”

Zoe rüüpas kohvi. „Tegelikult olen ma kuningapere liikmetele ja nendega seotud isikutele hakanud kaasa tundma. See võib olla ikka jube tunne, kui sul pole privaatsust ei omas kodus ega sellest väljaspool.”

„Nad on sellega lapsest saati harjunud, sellega kui oma elu osaga leppinud.”

„Selline elu pole vist eriti lõbus. Ma pean silmas teie enda pereelu. Kas teil on abikaasa, pereliikmed, kes tunnevad teist puudust, kui te ära olete?”

„Ei. Paljud seda ametit pidavad vennad on üldjuhul vallalised.”

„Mul on kahju, et te nii igava ülesande saite. Vaevalt et minu nimi on rahvusvaheliste julgeolekubüroode mõrvanimekirjas. Selles mõttes, et Arti ja minu suhtest ei tea keegi.”

„Veel mitte.”

„Jah, ja nii see ka jääb, vähemalt senikauaks, kuni mul õnnestub seda saladuses hoida,” sõnas Zoe kindlalt ja tõsiselt. „Kui te mind nüüd vabandate, siis ma pean minema ja paar asja korda ajama, enne kui ma – meie Jamie koolist ära toome.”